

**KINGSTON?
PŘECE NALEVO
OD OXFORDU**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

**KINGSTON?
PŘECE NALEVO
OD OXFORDU**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

Copyright © Hana Whitton, 2014
Photography © Paul Whitton, 2014

KAPITOLA PRVNÍ

JAK NÁS POSTIHLA SNĚHOVÁ KALAMITA

Měkké ticho, které se vznášelo nad Kingstonem, mne brzy zrána probudilo. V anglickém Kingstonu, malé více nedaleko Oxfordu, kde jsme se s mým manželem Williamem usadili a kde jsme se po více než deseti letech konečně v očích místních zařadili mezi usedlíky, i když dosud zdaleka ne mezi starousedlíky, panovalo sice obvykle ticho pořád – ale ne takovéhle. Tedy on se ten náš Kingston původně jmenoval Hinston, ale před nějakou dobou se sloučil se sousední vesnicí a dostalo se mu nového jména Kingston. Ostatně stejně jako mému manželovi, pro něhož si nakonec Kingstonští vybrali z jeho tří křestních jmen Williama místo původního Paula.

„U nás se obvykle lidem říká podle prvního křestního jména,“ namítla jsem tehdy, při té změně, poněkud dotčeně.

„To u nás zase ne,“ zasmál mě můj manžel, nyní William, do jedné z barvitých anglických reálií. „Vybrat si můžeš ze tří a někdy i z více křestních jmen. A to ponechávám stranou, že se mnozí oslovují různými přezdívkami.“

„Že se vůbec divím!“ zasmála jsem se jen.

A tak zůstalo u Williama.

Opět jsem se zaposlouchala do ticha, které hýčkalo Kingston jako měkká bavlna.

To, které se momentálně klenulo nad naší vískou, bylo nicméně plné tajuplných dobrodružných příslibů a tlumilo vše jako nadýchaná duchna. Takovéhle ticho panovalo i v pražských Vysočanech, hlučné průmyslové čtvrti, kde jsem kdysi bydlela, když tam začal padat sníh.

Ovšem sníh v Anglii, byť začátkem ledna, to pro mne bylo něco nevídaného. Vánoce jsme měli jako obvykle na blátě a i v předešlých letech utrousil většinou v prosinci nějaký objemný mrak sporadicky jen tu a tam pár neduživých sněhových vloček. Zahradničení, své životní vášni, jsem se tak mohla věnovat prakticky téměř nonstop.

Opatrně jsem se vysoukala z postele, abych neprobudila Williama, tiše za sebou přivřela dveře ložnice a zamířila přes chodbu do protější pracovny, abych zjistila co a jak.

Svažující se střecha nad naším přístavkem se skrývala pod vysokou vrstvou sněhu, bělostného a nedotčeného, stejně jako protější garáž a letitá kůlna, kterou plánujeme už plných deset let přestavět, nebo ještě lépe zbourat. Z olověných mraků táhnoucích se nad krajinou tak nízko, že by se jich člověk mohl jistě dotknout, se bez přestání sypaly nové sněhové vločky. Zahrada i s mou kanceláří na jejím konci se ztrácela v tom bělostném víru jako zakletá pohádková krajina. A stromy připomínaly velké běloskvoucí kytice.

Dolehlo ke mně tichounké předení, vzdálené a neskutčné, tlumené sněhovou izolací. To se z nedaleké farmy vykolébal mohutný červený traktor s valníkem naloženým krmením pro dobytek.

Také v Praze se podobně kamsi vytratil hluk, když začalo sněžit, a změnil se v měkce obalené a nevtravé zvuky. I autobusy, které se jindy prohnaly křižovatkou mezi Drahojlovou a Kovářskou ulicí s ohlušujícím řevem, musely na zasněžené a namrzlé vozovce opatrně přibrzdit.

Od vysočanských autobusů jsem asociativně přešla k tomu našemu kingstonskému, který jako jediná dopravní linka představoval životadárnou spojnici mezi Kingstonem a ostatním světem.

„To jsem teda zvědavá, jestli bude autobus jezdit i za takového počasí,“ řekla jsem si pro sebe.

A potom jsem se zase po špičkách vrátila do ložnice a vklouzla pod přikrývku s pocitem přezimujícího zvířátka, které se právě spěšně vrátilo do svého útulného pelíšku poté, co zjistilo, jaká je venku čina.

Zimní spánek jsem si alespoň tohoto rána mohla ještě dopřát, protože byl první lednový den.

Ten útulný pocit přezimujícího zvířátka neměl mít dlouhého trvání.

William nastavil rádio, které bylo současně též budíkem, tak, aby se něco po sedmé spustilo naplno. To abychom nezaspali. Nějak jsme ten vědeckotechnický krám zapomněli deaktivovat před Silvestrem, a tak mi nyní do polospánku pronikaly vlezle hlasité a hlavně znepokojující úryvky zpráv, které mne posléze probudily.

„Sněhová kalamita... je proto riziko vycházet z domu... Bezpečí domova opouštějte pouze v nejnutnějších a nevyhnutelných případech!“ Poslední hlasatelovu jobovku, která mne dokonale probudila, jsem už vyslechla celou.

Zprudka jsem se posadila na posteli. Neuklidnilo mne ani to, že William podle všeho ve spěchu odhodil příkrývku, když se rozběhl někam dolů. „Panebože, co se asi stalo? Co se to jen může dít!“ zděsila jsem se česky. Ale než jsem se stačila nasoukat do huňatého županu, Williamova dárku k Vánocům, byl už William zase zpátky v ložnici, v rukou podnos se šálky čaje a kávy a nezbytnými sušenkami.

Pobaveně se usmíval, a to mne poněkud uklidnilo, i když skutečně jen poněkud, protože s anglickým „understatement“, tedy zlehčujícím podceňováním pro nás Čechy silně dramatických situací, jsem už učinila svou zkušenost.

Angličané obvykle v případech, jež by našinec označil za totální katastrofu, nonšalantně prohlásí, že jde o drobnou a jistě vbrzku odstranitelnou potíž.

„Co se to, prosím tě, děje?“ zeptala jsem se ho zvědavě a vzala si od něj kávu. Sušenky jsem zdvořile, ale pevně odmítla. To, co udělalo jejich mlsání s už takhle junonskými postavami místních ladies, mi bylo dostatečným varováním.

William mávl pobaveně rukou. „Vypukla sněhová kalamita! Musíš se na to potom podívat v televizi. Výstražnými červenými trojúhelníky se to tam jen hemží! Odpovědné orgány by asi byly nejraději, kdybychom se zdržovali až do tání ve svých příbytcích.“

Zpozorněla jsem. „Napadlo ale sotva pár čísel sněhu!“ namítla jsem. „Tohle by u nás nikdo nebral vážně!“ Na Británii jsem skutečně obdivovala hlubokou úctu k lidskému životu, snahu ochránit každého jedince před kdejakou újmou, ale myslím, že se to někdy poněkud přehánělo. Jako třeba nyní s tím sněhem.

William pokrčil rameny. „No právě. Já vím. Ale co s tím naděláš!“

Zpozorněla jsem ještě víc. Tohle byla první zima, která, byť dosud vzdáleně, připomínala tu pořádnou českou. A mně bylo jasné, že na něco podobného místní, zhýčkaní mírnými, deštivými zimami, asi zrovna připraveni nebudou. „Myslíš, že bude jezdit autobus?“ zeptala jsem se opatrně.

„Cha!“ vyrazil William. „S tím nepočítej! My tu na podobné věci jako sníh moc přichystaní nejsme!“

Na existenci sněžných pluhů a s nimi úzce související sjízdnost vozovek jsem se zeptat neodvážila. Jako pravá česká žena jsem se rozhodla přejít raději od slov k činům.

„Jdu objednat zásoby pro případ, že zůstaneme zasněženi! Dneska sice nepřijedou, ale zítra by už měli fungovat,“ prohlásila jsem pevně a vyrazila pro laptop. Internetové spojení navzdory předpovídanému konci světa dosud fungovalo, a tak jsem bez problémů mohla uskutečnit obvyklý nákup online.

S příjemnou paní řidičkou, nevysokou kulatou padesátnicí jménem Ella, která distribuovala „Potraviny online“, jsem se už dobře znala. Ledva jsem zahlédla její velkou dodávku ozdobenou lákavými zidealizovanými obrázky ovoce, zeleniny, uzenin a sýrů, vyběhla jsem bez ohledu na povětrnostní podmínky z domu, abych jí otevřela branku. Šlo to ztuha, protože i za tu chvíli skutečně stačilo napadnout poměrně dost sněhu. Dotírala na mne myšlenka, že v té předpovědi možná zase tolik nepřeháněli.

„Tak už jsem tady!“ oznámila mi celkem zbytečně Ella. „Udělala jste dobře, že jste si objednala nákup! Jestli bude

takhle sněžit přes noc, nemusím se taky do těch malých vesniček dostat. Protahují zatím jen dálnice,“ hlásila mi.

„Dospěla jsem ke stejnému závěru!“ usmála jsem se na ni. Ten úsměv mi vyšel poněkud křečovitý, protože kromě sněžení začínalo pořádně mrznout a já vyrazila lehkovážně ven do nepohody pouze v džínách a *gilet*, vestičce bez rukávů, která tvořila neoddělitelnou součást venkovského šatníku. „Ukažte, pomůžu vám s tím!“ nabízela jsem se, zmítána jako pokaždé výčitkami svědomí, když jsem sledovala, jak sice korpušentní, ale maličká Ella vyvléká z nitra dodávky můj objemný nákup.

„No to vás nesmí napadnout ani omylem!“ Ella, sice malá, ale zato sporá, už vlekla první plastovou bedničku nakupenou poživatinami k našemu domu. Úslužně jsem jí alespoň otevřela dveře na verandu.

„Složte to tady, Ello,“ požádala jsem ji a potom nákup rozebrala a odnosila postupně do kuchyně. Prázdnou bedničku jsem Elle vrátila a vyměnila ji opět za další plnou. Potom jsem se jí podepsala do malého přenosného počítače na důkaz, že jsem zboží převzala v pořádku, a vzala si od ní účet s fakturou.

Obě jsme se potom starostlivě zahleděly k nebezpečně temné obloze. Z mraků, jež se unaveně, zvolna vlekly těsně nad korunami stromů, se nepřestával sypat sníh. „Doufám, že vás těch roznášek už moc nečeká, Ello,“ poznamenala jsem s obavami. „Já si myslela, že půjde jen o takovou krátkou sněhovou přeháňku, ale vypadá to, že bude sněžit do večera!“

„Mám toho ještě dost, to víte, každý se chtěl pro jistotu zásobit,“ povzdychla si Ella. „No, co s tím člověk nadělá! Nějak to zvládnou!“

„Tak šťastnou cestu! A dávejte pozor!“ varovala jsem ji, i když jsem věděla, že to je zbytečné. Ella byla zkušená řidička.

„Šťastný nový rok!“ křikla už od branky Ella, zamávala mi na pozdrav paží tlustou jako váleček a potom i s tou dárkou ozdobenou veselými obrázky ovoce a zeleniny zmizela v tančících vločkách.

Williama jsem nachytala v kuchyni, jak si na kuchyňské lince mlsně prohlíží dovezené zásoby. „Koukám, žeš mi objednala moje oblíbené sušenky!“ Nesly sice hrdý název *Rich Tea*, což by se se značnou dávkou obrazotvornosti dalo přeložit jako *Labodné čajové*, ale ve skutečnosti připomínaly tuhou lepenku. William je nicméně miloval a s oblibou je mlsal k čaji.

„To víš, láska prochází žaludkem!“ odpověděla jsem mu. Oba jsme se zasmáli, protože jsem mu to české přísloví přeložila doslova a William je také doslova vzal. Podobnými překlady rčení, idiomů a přísloví jsme se bavili od okamžiku, kdy naše osudy před léty svedla dohromady nakladatelská profese.

„Co kdybych rozdělal oheň v krbu?“ obrátil se ke mně William a už se ohlížel po velkém proutěném koši, v němž jsme vedle krbu skladovali polena. „Bude to nejen romantické, ale i praktické.“

„To je skvělý nápad!“ zajásala jsem. Oheň v krbu, to pro mne nepřestával být neotřelý zážitek.

V rychlosti jsem uklidila nákup, vyhrnula se z kuchyně na zadní dvorek a následovala pak Williamu do protější kůlny, abych mu pomohla s dřívím. Naše kůlna, to bylo rozlehlé

stavení, v němž by našla útulek početná rodina. Původní majitelé, kteří dům někdy na začátku dvacátého století postavili, zde měli pravděpodobně dílnu. Ta se časem změnila v příjemně prostorné skladiště odložených a dávno nepotřebných věcí, jež však neměl nikdo nějak srdce vyhodit. My ji plánovali už asi deset let zbourat, ale pořád nám k tomu jaksi nezbýval čas – a pak, bylo to doopravdy moc užitečné úložiště všech možných krámů. „Najdeš to určitě v kůlně,“ zněla odpověď, když někdo něco hledal. A také že to tam po půldenním pátrání obvykle nalezl.

Skladovali jsme tu mimo jiné také zásoby dříví, hezky a úpravně vyrovnané podél zdi.

William už mezitím stačil vrchovatě naložit objemný koš polínky a ohlížel se nyní po menších kouscích dřeva a třískách na podpal.

Dříví měl, jako ostatně všechno, úhledně srovnané a roztríděné – velká polena zakrývala ve vzorně vyrovnané hranici celou stěnu hned za dveřmi a vedle nich stály neméně vzorně vyrovnané krabice s menšími polínky a klacíky na podpal.

„Nechceš, pomůžu ti!“ nabízela jsem se ochotně.

„Tak dobře. Vezmi dovnitř tuhle bedničku s třískami na podpal,“ uložil mi William snadný úkol. „A kůlnu pak nezamykej, vrátím se ještě pro uhlí, jen pro případ, kdyby něco!“ nabádal mne.

Přikývla jsem jen. Před pár lety se nám, samozřejmě těsně před zahájením topné sezóny, porouchalo ústřední topení, takže jsme měli s vytápěním celého domu pouze jedním jediným krbem bohaté zkušenosti. Tedy ono se tehdy to topení pouze neporouchalo, ono přímo zkolabovalo, neboť to

byl starý vytápěcí systém, který William milosrdně označil za výdobytěk viktoriánské éry, zatímco já ten starý krám zařadila do období Viléma Dobyvatele.

Vybrala jsem jednu z bedniček s třískami, klacíky a malými polínky. Letos se nám podařilo získat dříví do krbu za babku. Na podzim se přes Kingston přehnalo několik silných vichřic, které po sobě zanechaly spousty polomů. Farmář Stevenson v důsledku toho řadu stromů buď přímo pokácel, nebo přinejmenším pořádně prořezal. Mezi místním obyvatelstvem pak rozhlásil, že dřevo ponechá všem jen za odvoz.

Ledva jsme se to doslechli, vyměnili jsme si s Williamem všeříkající pohled a zamířili do kůlny pro potřebné nářadí. Byl by to hřích, nechopit se takové příležitosti!

„Úplně zadarmo a jen za odvoz to nechci,“ oznámil mi William. „Nebylo by to fér. Zaplatím Stevensonovi alespoň nějakou symbolickou sumu.“ A při tom zůstalo.

A tak jsme tedy vyrazili na polomy. Na pokácené stromy a prořezané větve ležící podél úzké silničky táhnoucí se od kingstonské Hlavní třídy, asi dvě stě metrů dlouhé dopravní tepny, k nedaleké dálnici byl smutný pohled. Měly dosud svěže zelené a košaté koruny.

Pokácet takový strom, to je skoro jako někoho zabít, napadlo mne.

Zaparkovali jsme auto tak, aby nebránilo v cestě Stevensonovým zemědělským vozidlům, a vyhrnuli se ven.

„Bereme jen větší kusy!“ oznámil mi řízně William, který se ujal vedení naší výpravy se stejnou vervou jako velitel rozhodující bojové akce. „Rozdělíme je tady nahrubo a doma je pak proměníme v otop vhodný do krbu.“

„Rozkaz!“ přistoupila jsem se smíchem na tu hru.

Otočili jsme se pak s plně naloženým autem ještě dvakrát a zadní dvorek zavalili budoucím topivem tak, že vypadal jako dřevařská ohrada.

William si nad tou zásobou paliva zvesela zamnul ruce. „A teď mi už jen zbývá koupit si řetězovou pilu!“ obrátil se ke mně rozradovaně.

A já v tu chvíli zalitovala, že jsem to dřevo na zimu přece jen jako obvykle neobjedнала.

Vybavila se mi totiž dávná vzpomínka z dětství, jak jsme u babičky chodívali pro nařezané dřevo na pilu pana Vlašíňka, kterého práce s cirkulárkou značně poznamenala a zanechala na něm celoživotní stopy. Můj tatínek se nejednou nabídl, že panu Vlašíňkovi s těmi poleny pomůže, a my pak s maminkou, nervy napjaté k prasknutí, jen s hrůzou čekaly na tatínkovo zaječení, které se vmísí do vysokého zpěvu cirkulárky.

Zanechala jsem vzpomínek a s bedničkou otopu vyrazila k domu. Chumelenice ještě zhoustla a za dveřmi se i za tu chvíli vytvořila slušná návěj.

Zatím to ve mně pořád vyvolávalo romantické pocity a zatím jsem pořád to anglické sněžení nebrala vážně.

„Zítra ráno z toho zůstane jenom blátivá břečka, jako ostatně vždycky!“ zabručela jsem si pro sebe a rychle vklouzla do vyhřáté kuchyně.

Sněžit však nepřestalo, ani když se na Kingston začal snášet podvečer, který zbarvil bělostný sníh sametově namodralým odstínem.

„Asi bychom měli odklidit sníh alespoň z příjezdové cesty,“ pronesla jsem do prostoru. „Jinak se zítra nedostaneme ven.“

Vzali jsme si sice ještě pár dní dovolené, ale nehodlali jsme je strávit uvěznění sněhovou kalamitou uvnitř v domě. Už i já jsem totiž v tu chvíli začínala netradiční kingstonskou zimu brát vážně.

„Máš pravdu,“ přikývl William. „A měli bychom se do toho pustit raději hned, než se úplně setmí!“

Vyklouzla jsem na prosklenou verandu přilepenou vpředu k našemu domu, abych tam rozsvítila, protože bychom už nyní na odklizení sněhu viděli jen stěží. Nějakou dobu nám přece jen trvalo, než jsme se na tu akci vypravili. V mžiku jsem měla pocit, jako bych se ocitla v lednici. Měkké, nažloutlé světlo, které se tím mrazivým prostorem rozlilo, sice vytvořilo zdání tepla, ale bylo to zdání klamné. Veranda i se všemi květinami, které jsem do ní na zimu přestěhovala, protože skleník si teprve, ale už určitě příští rok, pořídíme, připomínala loď uvízlou uprostřed zamrzlého moře. Usoudila jsem, že bude lepší vrhnout se do boje s živly zadními dveřmi vedoucími z kuchyně, abych ve svém provizorním skleníku nesnížila teplotu už takhle povážlivě klesající.

Ostrý severák mi ve chvíli, kdy jsem vykročila na zadní dvorek, vmetl se škodolibou radostí do tváře hrst namrzlých sněhových vloček. Zamířila jsem k boudě, k níž už William stačil prohrabat úzkou cestičku, abych se chopila nějakého počistovacího nářadí. Zbylo na mne velké koště, protože lopatu na sníh, věc, již získat v Anglii, zemi s lehkovážným přístupem k zimě, představovalo téměř nadlidský výkon, už zabavil William.

Zanedlouho se nám podařilo očistit vycementovanou cestičku táhnoucí se kolem domu. Boji se sněhovou kalamitou jsme oba zcela propadli.

„Co kdybychom odklidili i kus té silnice před naším domem? A taky před příjezdovou cestou našich sousedů? Myslím Pat a Patricka, ne Rustyho se Speedym,“ obrátil se ke mně William, tvář ruměnou a v laskavých hnědých očích veselé ohníčky.

„Hned jdu na to!“ křikla jsem, abych přehlušila vytí vichřice. Myšlenku, že si postavím malého sněhuláčka, která se mne zpočátku zmocnila, jsem v tu chvíli odvrhla jako dětinský nápad.

To už před sebou William, lopatu na sních pevně v obou rukou, sunul hromadu bělostného, nedotčeného sněhu a já za ním zametala šířící se stopu. Za okamžik jsem se otočila k domu. Překročili jsme zlatavý světelný kruh, který se na zasněženou přední zahradu vyléval z verandy. Jeho odlesk se matně zatřpytil na vlhké kůře vzrostlého stromu, který hlídal branku. Před léty jsme zjistili, že se tato letitá dřevina nazývá strom nebes. Pro kingstonský ráj, do něhož jsme se přistěhovali, by se jen stěží našel strom se jménem příhodnějším.

Náš dům zářil do houstnoucí tmy útulným, vítajícím světlem a já náhle zatoužila vrátit se zpátky.

„Nechcete s tím odklizením sněhu pokračovat taky u nás?“ Lehce ochraptělý hlas doprovázený stejně ochraptělým smíchem mne vytrhl z melancholického rozjímání.

Zprudka jsem se otočila. Zasněženým přítím se ke mně blížili Alison s Joem, sousedé z horního konce, kteří se do Kingstonu přistěhovali teprve přednedávnem, a to z jednoho oxfordského předměstí nevalné pověsti. Vlekli s sebou jako obvykle objemnou igelitku, která podezřele pocinkávala. V Kingstonu sice nebydleli dlouho, ale už si tu stačili zís-

kat pověst stejně nevalnou jako to předměstí, z něhož sem přišli. Nebyli sice vyloženě zlí, ale jejich chování bylo v očích Kingstonských asociální – opilecké párty se občas protáhly až do pozdní noci a policie, která předtím do Kingstonu zavítala tak maximálně na bezpečnostní proškolení nebezpečně důvěřivého obyvatelstva, tu nyní nebývala řídkým jevem.

Alison i Joe – nad tím, zda jde o manžele, se vznášely rovněž temné pochyby, a to jim rozhodně v očích konzervativních Kingstoňanů nepřidalo – měli hluboko do kapsy, ale na nějaké té lahvince, jak se nechali slyšet, šetřit nehodlali. Auto nevlastnili, a třebaže byli jinak líní udělat jeden jediný zbytečný krok, nezaváhali podle všeho ani na chvíli a vydali se za nepohody do vzdáleného malého obchůdku v Southbowu pro tekuté zásoby.

„Necháme si to projít hlavou!“ křikl jim v odpověď se smíchem William, který se mezitím propracoval na příjezdovou cestu našich nových sousedů Pat a Patricka. V domě, který ti dva nyní obývali, se od našeho příjezdu do Kingstonu vystřídalo několik nájemníků, většinou dvojic. Pat a Patrick byli dva intelektuálové, ne nepodobní těm, od nichž jsme my koupili naši usedlost. Byli milí, ale až tragicky nepraktičtí.

„Tak to jo, tak to jo!“ houkl mu v odpověď Joe a jeho chraplavý smích skončil kaskádou přišerného chrchlání, jež by byla jistě ozdobou každé protikuřácké reklamy.

Zamávali jsme pak s Williamem přátelsky dvojici mizující ve vířícím sněhu. Alison s Joem nám zmizet mohli, nikoli však iluminace jejich nedalekého domu – i tady se projevil jejich vkus, který většina místních považovala za silně pokleslý. Předzahradu si totiž vyzdobili desítkami kýčovitých

vánočních neónů a žárovek, což bylo střídmy Kingstonským, tolerujícím maximálně krátký řetízek z drobných žároveček, přímo trnem v oku. Na trávníku se tam popásali pestrobarevní neónoví jeleni a koloušci v životní velikosti. Společnost jim dělalo několik trpaslíků. Celou střechu navíc pokrýval vodopád žárovek, imitující na okapech rampouchy. A aby toho nebylo málo, po střeše jim k tomu ke všemu lezl bez přestání nahoru a dolů neónový Mikuláš, tedy Santa Claus, jak se tady říká.

Celá ta výzdoba připomínala sen šíleného cukráře a bohatě v Kingstonu nahrazovala pouliční osvětlení, jemuž jsme se dosud zdárně vyhýbali, dávající přednost měsíčnímu svitu a ničím nerušenému černému sametu hluboké noci.

Zastavili jsme se s Williamem ještě u branky, abychom se pokochali dobře vykonanou prací.

„Myslím, že Rusty se Speedym by si tu cestičku k domovu mohli zamést sami,“ pronesla jsem tak trochu omluvně do prostoru a pohlédla přitom na zasněžený vchod našich druhých sousedů.

Věčně nabručený Rusty, jehož jméno, nebo spíš přezdívka, by se dalo přeložit jako Kakabus, a jeho bratr Speedy, tedy něco jako „Blesk“, což výstižně charakterizovalo jeho rychlost připomínající zpomalený film, byli naši sousedé zleva. Byli to dva excentrici, kteří žili v Kingstonu odnepaměti a jejichž kousky jsme se od prvních dní našeho kingstonského pobytu nepřetržitě bavili. Občas se rozestěhovali, občas se k nim pro změnu nastěhoval jejich neméně excentrický bratr, nadaný lingvista známý pod přezdívkou Bláznivý Viktor, ale nakonec se zase vrátili k původní sestavě.

„Moje řeč!“ přitakal William.

A pak už jsme se vydali k lákavé, hřejivé záři našeho domova.

Usadila jsem se na velké kožešině před plápolajícím krbem a příjemně se tam vyhřívala. William se uvelebil kousek ode mne v křesle a pustil si v televizi zprávy, abychom drželi krok s nejnovějšími událostmi v zasněžené Anglii. O tom, že sněžilo ve Skotsku a Walesu a patrně také v Severním Irsku, ostatních částech Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, jsme nezapochybovali ani na okamžik.

„Připomíná mi to zimní prázdniny a Vánoce u naší babičky v severních Čechách,“ zasnila jsem se. „S bratrance jsme tam trávili obvykle pololetní prázdniny a s našimi někdy i Vánoce.“

Pro nás, pro děti, to tehdy bylo naprosto skvělé, a ze vzpomínek na zasněžené Vánoce u babičky jsme pak žily téměř celý rok. Ale když se na to s odstupem let dívám dospělým pragmatickým očima, musely ty severočeské Vánoce být ze strany mých rodičů dost velká oběť, jakkoli to nikdy nedali ani slůvkem najevo.

Prababička Josefka totiž dostala nedlouho po válce jedinečný nápad a odstěhovala se k nelibosti ostatních členů rodiny do malé vsíky za Děčínem. Vesnici Dobrou připravila zima často i o autobusové spojení, už tak sporadické, takže chystání tamních Vánoc připomínalo spíš přípravy na dlouhodobé obležení. Moje matka vypracovala s babičkou pečlivý plán, kdo co nakoupí a přiveze, protože se na svátky do Dobré sjelo vždy dost příbuzných. K tomu jsme z Prahy vlekli ještě dárky, protože bez těch by děti neměly přece

žádné Vánoce, jak babička kladla matce na srdce. Pokud jsme měli štěstí a nebyli už v den příjezdu, obvykle 23. prosince, zasněženi v Dobré, vydali jsme se ještě dokoupit zásoby do Děčína. Muži, tedy dědeček a tatínek, pak byli ještě vysláni do místního konzumu v Dobré pro těžší břemena jako minerálky s příchutí, pivo a vaječný koňak, který s oblibou mlsala babička. Já se s nimi mohla svézt na sánkách, na kterých pak odtransportovali nákup domů.

Neměli jsme vánoční stromeček, ale vánoční strom, přes dva metry vysokou jedli od pana hajného, dotýkající se huňatou špičkou stropu. Provoněla sladce jídelnu, v níž stála, i vedlejší kuchyň.

Po štědrovečerní večeři jsme se pak odebrali nahoru do pokoje, kde dědeček hrál na harmonium koledy a my k tomu pěli, a pak jsme přikročili k rozbalování dárků. V některé z těchto fází večera se obvykle přerušil proud, ale na to jsme byli připraveni a zbytek večera strávili při svíčkách.

„Jenže tam jsme většinou museli svítit svíčkami, protože sněhu napadlo tolik, že přetrhal elektrické vedení,“ dodala jsem pak.

„Co není, může být!“ zasmál se William.

Domem se rozlehlo zlověstné cvaknutí, sotva to dořekl, a nebytí záře linoucí se z krbu, ocitli jsme se v černočerné tmě.

„Tak vidíš! Přivolalas to tou romantickou vzpomínkou!“ dal se William do smíchu a já se k němu ráda připojila.

Vstala jsem z příjemně vyhřáté kožešiny a po paměti zamířila do kuchyně pro dvě baterky a také pro nějaké svíčky a zápalky.

Posezení při svíčkách u krbu bylo sice výsostně romantické, ale na čaj jsme mohli zapomenout – v Kingstonu ne-